



**LIETUVOS BANKO
FINANSŲ RINKOS PRIEŽIŪROS TARNYBOS
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR AB „LIETUVOS DRAUDIMAS“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2021-09-16 Nr. 429-336
Vilnius

Lietuvos bankas gavo Y. Y. (toliau – pareiškėjo atstovė), atstovaujančios X. X. (toliau – pareiškėjas) interesams, kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti su AB „Lietuvos draudimas“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą

N u s t a t y t a:

2012 m. gegužės 11 d. tarp pareiškėjo ir draudiko buvo sudaryta Būsto draudimo sutartis (draudimo liudijimo TIA Nr. (*duomenys neskelbiami*)), kurios neatskiriama dalis yra Būsto draudimo taisyklės Nr. 064 (2011 m. gruodžio 19 d. redakcija, kuri galioja nuo 2012 m. sausio 1 d.) (toliau – Taisyklės) ir kuria buvo apdraustas pareiškėjui nuosavybės teise priklausantis gyvenamasis namas – kotedžas, esantis adresu: (*duomenys neskelbiami*), (toliau – draudimo sutartis). Šia sutartimi pareiškėjo gyvenamasis namas – kotedžas, buvo apdraustas draudimo apsaugos variantu „Maksimalus“. Draudimo liudijime nurodytas draudimo sutarties laikotarpis nuo 2012 m. gegužės 18 d. iki 2045 m. gegužės 17 d.

2021 m. liepos 7 d. pareiškėjo atstovė draudiką informavo apie įvykį, kurio metu užsidegė prie namo stovintis kubilas, (toliau – įvykis). Dėl šios priežasties pareiškėjo atstovė kreipėsi į draudiką ir prašė išmokėti draudimo išmoką už įvykio metu padarytą žalą.

2021 m. liepos 7 d., įvertinęs administruojant žalą surinktus duomenis bei tarp šalių sudarytos draudimo sutarties sąlygas, draudikas nustatė, kad kubilas nebuvo draudimo sutarties objektas, todėl atsisakė pareiškėjui išmokėti draudimo išmoką. Pareiškėjas su tokiu draudiko priimtu sprendimu nesutiko, todėl tarp šalių kilo ginčas.

Kreipimesi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo pareiškėjo atstovė prašo rekomenduoti draudikui pripažinti įvykį draudžiamuoju ir išmokėti pareiškėjui priklausančią draudimo išmoką. Pareiškėjo atstovė teigė, kad jie nesutinka su draudiko pozicija, kad draudimo sutartimi nėra apdrausti kiemo statiniai. Pareiškėjo atstovė nurodo, kad Taisyklėse yra nustatyta, kad namų turtas yra namų apstatymo, buitiniam naudojimui bei vartojimui skirti kilnojamieji daiktai, tačiau namų turto apibrėžimas niekaip nepatvirtina, kad kubilas gali būti priskiriamas prie kilnojamojo turto.

Pareiškėjo atstovė taip pat pažymi, kad Taisyklėse nustatyta, jog stacionarūs kiemo statiniai yra žemės sklypo, kuriame yra apdraustas pastatas, teritorijoje esantys stacionarūs aplinkos įrangos elementai (tvora, kiemo vartai su įranga arba be jos, pavėsinė, lauko baseinas, kiemo aikštelė ir pan.). Pareiškėjo atstovės teigimu, Taisyklėse pateiktas sąrašas nėra baigtinis, todėl jeigu yra nurodytas baseinas, tai kubilas taip pat turi būti priskiriamas prie tokių statinių. Be to, tai, kad sugadintas kubilas yra stacionarus kiemo statinys, patvirtina ir aplinkybė, kad po juo įrengtas specialus pagrindas, kuris skirtas kubilui laikyti.

Pareiškėjo atstovė taip pat teigia, kad Taisyklių 6 punkte yra išskirta, kad draudimo objektu gali būti draudėjo nuolat ar ne nuolat gyvenamas būstas ir (ar) jame esantis namų turtas. Pareiškėjo atstovė nurodo, kad Taisyklėse yra nustatyta, kad „nuolat gyvenamas būstas – pastatai arba jų dalys (gyvenamasis namas (jo dalis) / kotedžas, sodo namas arba butas), kuriame nuolatos (ne mažiau nei 9 mėnesius per metus) gyvena Draudėjas su savo šeimos nariais, o ne nuolat gyvenamas būstas – pastatai arba jų dalys (gyvenamasis namas (jo dalis) / kotedžas, sodo namas arba butas), kuriame kartais, t. y. mažiau nei 9 mėnesius per metus būna Draudėjas su savo šeimos nariais. Draudžiami tik draudimo sutartyje įvardinti pastatai ar jų dalys (nekilnojamieji daiktai), stacionarūs kiemo statiniai, investicijos į patalpas.“ Taigi,

pareiškėjo atstovės teigimu, vadovaujantis Taisyklių 6 punktu, galima daryti išvadą, kad, apdraudus pastatus, kiemo statiniai draudžiami su pastatu, o ne nuolat gyvenamo būsto kiemo statiniai turi būti papildomai įtraukti į draudimo sutarties nuostatas.

Atsiliepime į pareiškėjo atstovės kreipimąsi draudikas nurodė nesutinkąs su pareiškėjo reikalavimu ir prašo jį atmesti. Draudiko teigimu, „Taisyklėse yra aiškiai numatyta, kad gali būti draudžiamas draudimo sutartyje nurodytas kilnojamasis ir nekilnojamasis turtas; draudžiami tik draudimo sutartyje įvardinti pastatai ar jų dalys (nekilnojamieji daiktai), stacionarūs kiemo statiniai, investicijos į patalpas.“ Draudikas nurodo, kad nuo pat draudimo sutarties sudarymo iki dabar pareiškėjas buvo pasirinkęs drausti tik pastatą, konkrečiai gyvenamąjį namą – kotedžą, o nei namų turto, nei stacionarių kiemo statinių, nei investicijų į patalpas ir (ar) kitus pastatus draudimo sutartimi apdrausta nebuvo.

Draudikas pažymi ir tai, kad iš gaisro metu sugadinto kubilų nuotraukų matyti, kad kubilas iš vienos vietos į kitą gali būti perkeltas nepakeitus jo paskirties ir iš esmės nesumažinus jo vertės, jis nėra tvirtai pritvirtintas nei prie žemės, nei prie apdrausto gyvenamojo namo – kotedžo, todėl kubilas nėra praradęs jokių savo individualių požymių, t. y. neatitinka Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) 4.2 straipsnyje nustatytų nekilnojamojo daikto požymių, priešingai – atitinka kilnojamojo daikto požymius. Draudikas nurodo, kad tai, jog kubilas yra kilnojamas (nėra įtvirtintas, įmontuotas), patvirtinta ir aplinkybė, kad žalos registracijos metu tokius pat duomenis patvirtino ir pareiškėjo sutuoktinė. Be to, tai, kad tokie kubilai, koks buvo sugadintas, nėra pastato dalis, o yra kilnojamieji daiktai, patvirtina viešai prieinama informacija apie jų pardavimą ir montavimą. Taigi, draudiko nuomone, tiek gramatinis Taisyklių nuostatų aiškinimas, tiek loginis mąstymas, tiek kubilų nuotraukos patvirtina, kad apdraustas kotedžas ir lauke buvęs kubilas yra du atskiri objektai. Draudiko teigimu, įvykio metu žala buvo padaryta tik lauke esančiam kubilui, t. y. draudimo sutartyje neįvardytam daiktui, todėl draudimo išmoka šiuo atveju neturi būti mokama.

Draudikas taip pat nurodo, kad pareiškėjo kreipimesi yra pateikiama argumentų, kad kubilas turėtų būti laikomas stacionariu kiemo įrenginiu, tačiau, pirma, stacionarūs kiemo statiniai draudimo sutartimi nėra apdrausti, antra, įvykio metu sugadintas kubilas nėra ir negali būti prilyginamas stacionariams kiemo statiniams, nes yra kilnojamas daiktas (ne stacionarus kiemo statinys). Draudiko teigimu, pareiškėjo atstovė nurodo, kad lauko baseinas yra stacionarus kiemo statinys, tačiau atkreiptinas dėmesys į tai, kad lauko baseinų taip pat būna dviejų tipų, t. y. pastatomi arba stacionarūs. Draudiko nuomone, Taisyklėse yra nurodyta tai, kad draudikas, apdraudamas stacionarius kiemo statinius, prisiima tik su stacionariais baseiniais susijusią riziką.

Atsižvelgdamas į visa tai, draudikas nurodo, kad pagrindo keisti priimto sprendimo ir tenkinti pareiškėjo reikalavimo nėra, todėl prašo atmesti pareiškėjo reikalavimą kaip nepagrįstą.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių paaiškinimus ir pateiktus įrodymus, darytina išvada, kad šalių ginčas kilo dėl draudiko priimto sprendimo atsisakyti pareiškėjui išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią įvykio metu patirtus nuostolius, pagrįstumo.

Vertinant ginčo šalių paaiškinimus, atkreiptinas dėmesys į CK nuostatas. Pagal CK 6.987 straipsnį, draudimo sutartimi viena šalis (draudikas) įsipareigoja už sutartyje nustatytą draudimo įmoką (premiją) sumokėti kitai šaliai (draudėjui) arba trečiajam asmeniui, kurio naudai sudaryta sutartis, įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytą draudimo išmoką, apskaičiuotą įstatyme ar draudimo sutartyje nustatyta tvarka, jeigu įvyksta įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytas draudžiamasis įvykis.

Pažymėtina, kad šalių sudaryta draudimo sutartis yra savanoriška, todėl draudikas, vadovaudamasis CK 6.156 straipsnio 1 dalies nuostatomis, tokio pobūdžio sutartyse gali savo nuožiūra pasiūlyti sąlygas, susijusias su teikiamos draudimo apsaugos apimtimi. Nuo pasirinktos draudimo apsaugos priklauso draudikui mokamo atlyginimo už prisiimtus įsipareigojimus, t. y. draudimo įmokos, dydis. Kasacinio teismo praktikoje yra nurodyta, kad draudimo sutartimi draudimo objektui teikiama draudimo apsauga nėra absoliuti – draudikas,

prisiimdamas draudimo riziką, nustato draudimo sutartimi suteikiamos draudimo apsaugos ribas (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2012 m. kovo 13 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-91/2012).

Atkreiptinas dėmesys, kad pareiškėjas, sudarydamas draudimo sutartį, siekė apsaugoti savo turtinius interesus, o draudikas įsipareigojo pareiškėjui išmokėti draudimo išmoką įvykus draudžiamajam įvykiui. Galiojantys teisės aktai leidžia draudikui nustatyti prisiimamos draudimo rizikos ir teikiamos draudimo apsaugos ribas – nustatyti draudimo sutartimi apdraudžiamus draudimo objektus ir apibrėžti atvejus, kada mokama ir kaip apskaičiuojama draudimo išmoka. Sudarydamas draudimo sutartį draudikas pasiūlo sąlygas, apibrėžiančias jo prisiimamą riziką, ir pagal tai apskaičiuoja draudimo įmokos dydį. Nagrinėjamu atveju pareiškėjo ir draudiko sutartis buvo sudaryta pagal draudimo sutartį ir Taisyklės, kurios yra neatskiriama draudimo sutarties dalis.

1. Dėl draudimo apsaugos apimties taikymo

Iš pateiktų duomenų matyti, kad pareiškėjo atstovė, siekdama pagrįsti savo reikalavimą, laikosi pozicijos, kad draudikas netinkamai taiko šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatas. Pareiškėjo atstovės teigimu, jeigu yra apdraudžiamas nuolat gyvenamas pastatas, yra apdraudžiami ir stacionarūs kiemo statiniai, todėl draudikas pareiškėjui privalėjo išmokėti draudimo išmoką už įvykio metu sugadintą kubilą. Nesutikdamas su pareiškėjo atstovės kreipimesi pateiktais argumentais, draudikas nurodo, jog pareiškėjas, sudarydamas draudimo sutartį, pasirinko apdrausti tik konkretų pastatą, t. y. gyvenamąjį namą – kotedžą, o nei namų turtas, nei stacionarūs kiemo statiniai, nei investicijos į patalpas nebuvo apdrausti. Dėl šios priežasties draudikas teigia pagrįstai nustatęs, kad per įvykį apgadintas kubilas nėra šalių sudarytos draudimo sutarties objektas, ir pagrįstai atsisakė pareiškėjui išmokėti draudimo išmoką.

Svarbu tai, kad šalių sudarytoje draudimo sutartyje yra nustatyta, kad jos pagrindu buvo apdraustas tik pareiškėjui nuosavybės teise priklausantis gyvenamasis pastatas – kotedžas, esantis adresu: (*duomenys neskelbiami*). Pastatas buvo apdraustas draudimo apsaugos variantu „Maksimalus“.

Taisyklių 6 punkte nurodyta, kad „draudimo objektas yra turtiniai interesai, atsiradę dėl kilnojamojo ar nekilnojamojo turto sunaikinimo, sugadinimo ar dingimo įvykus šiose Taisyklėse ir / ar draudimo sutartyje nurodytiems draudžiamiesiems įvykiams.“

Taisyklių 6.1 papunktyje yra pateikiamas sąrašas, kokie pastatai (statiniai) gali būti priskiriami prie draudimo objektų, t. y. gyvenamasis pastatas, pagalbinis pastatas, negyvenamasis pastatas, stacionarūs kiemo statiniai ir nebaigtas statyti pastatas. Taisyklėse nustatyta, kad „pastatas ar jo dalis yra objektas, sukurtas statybos darbais naudojant statybos produktus ir tvirtai sujungtas su žeme, kurio negalima perkelti iš vienos vietos į kitą nepakeitus jo paskirties bei iš esmės nesumažinus jo vertės, skirtas Draudėjo buitiniams, ūkiniams bei kultūriniais poreikiams tenkinti. Pastatams priskiriami sklypo, kuriame pastatytas draudžiamas pastatas (-ai), ribose esantys ir tų pastatų eksploatacijai naudojami inžineriniai tinklai bei pastato viduje esantys įrenginiai, kurie pagal paskirtį ir prigimtį yra nekilnojamieji: šildymo, vandentiekio, kanalizacijos, sprinklerinės sistemos stacionarūs įrenginiai; geoterminis šildymas, saulės kolektoriai; pastato elektros instaliacijos įrenginiai; vėdinimo ir oro kondicionavimo stacionarūs įrenginiai; turto ir priešgaisrinės apsaugos stacionari įranga.“ Taip pat Taisyklėse yra įtvirtinta, kad gyvenamasis pastatas – „pastatas ar jo dalis (gyvenamasis namas (jo dalis) / kotedžas, butas, sodo namas), kurio ne mažiau nei pusė naudingo ploto yra gyvenamosios patalpos“, o stacionarūs kiemo statiniai – „žemės sklypo, kuriame yra apdraustas pastatas (-ai), teritorijoje esantys stacionarūs aplinkos įrangos elementai (tvora, kiemo vartai su įranga arba be jos, pavėsinė, lauko baseinas, kiemo aikštelė ir pan.)“.

Taip pat Taisyklių 6 punkte yra įtvirtinta, kad Draudimo objektu gali būti Draudėjo nuolat ar ne nuolat gyvenamas būstas ir (arba) jame esantis namų turtas. Nuolat gyvenamas būstas – pastatai arba jų dalys (gyvenamasis namas (jo dalis), kotedžas, sodo namas arba butas), kuriame nuolatos (ne mažiau nei 9 mėnesius per metus) gyvena draudėjas su savo šeimos nariais. Ne nuolat gyvenamas būstas – pastatai arba jų dalys (gyvenamasis namas (jo dalis), kotedžas, sodo namas arba butas), kuriame kartais, t. y. mažiau nei 9 mėnesius per metus, būna draudėjas su savo šeimos nariais. Draudžiami tik draudimo sutartyje įvardyti pastatai ar jų dalys (nekilnojamieji daiktai), stacionarūs kiemo statiniai, investicijos į patalpas.

Taisyklėse 7.3 papunktyje yra numatyta, kad „draudikui ir draudėjui susitarus ir tai nurodžius draudimo sutartyje, papildomai gali būti apdraustas kitas draudėjo ir draudiko

sutartas turtas ar išlaidos, jei dėl jų draudimo susitarta draudimo sutartyje.“

Taigi, sistemiskai ir lingvistiškai vertinant tiek šalių sudarytos draudimo sutarties, tiek Taisyklių nuostatas, matyti, kad šalys, sudarydamos draudimo sutartį, aiškiai susitarė, kas yra laikoma pastatu, gyvenamuoju pastatu ir stacionariais kiemo statiniais ir kad jie yra atskiri draudimo sutarties objektai. Svarbu pažymėti, kad, vertinant pirmiau pateiktas Taisyklių nuostatas, nėra pagrindo teigti, kad draudikas, sudarydamas draudimo sutartį ir įtraukdamas kotedžo draudimo riziką, įsipareigojo tuo pačiu apdrausti ir stacionarius kiemo statinius ar kitus pastatus. Iš Taisyklėse įtvirtintų nuostatų matyti, kad stacionarūs kiemo statiniai gali būti įtraukiami į draudimo riziką kaip atskiras draudimo sutarties objektas. Dėl šios priežasties, atsižvelgiant į tai, kad draudimo sutartyje yra nustatyta, kad draudimo objektas yra konkrečiai tik gyvenamasis pastatas – kotedžas, esantis adresu: (*duomenys neskelbiami*), galima daryti išvadą, kad draudikas prisiėmė riziką išmokėti draudimo išmoką tik už gyvenamajam pastatui – kotedžui, padarytą žalą, tačiau ne už kitus žemės sklype esančius objektus, t. y. stacionarius kiemo statinius, pagalbinius pastatus, investicijas į patalpas ar kitą kilnojamąjį turtą ir pan.

2. Dėl draudiko priimto sprendimo įvykio metu apgadinto kubilų nepriskirti prie stacionarių kiemo statinių pagrįstumo

Iš pateiktų duomenų matyti, kad pareiškėjo atstovė kreipėsi į Lietuvos banką taip pat akcentuoja tai, kad kubilas pagal tarp šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatas turi būti priskirtas prie stacionarių kiemo statinių, nes po juo yra įrengtas specialus pagrindas būtent kubilui laikyti. Nesutikdamas su tokiais pareiškėjo atstovės argumentais, draudikas nurodo, kad sugadintas kubilas nėra įmontuotas ar kaip nors kitaip įtvirtintas, jį iš vienos vietos į kitą galima perkelti nepakeitus jo paskirties ir jis nėra praradęs savo individualių požymių, todėl negali būti laikomas stacionariu kiemo statiniu.

Remiantis Lietuvos bankui pateiktais duomenimis, nustatyta, kad įvykio metu buvo sugadintas pareiškėjo kieme stovintis kubilas.

Siekiant įvertinti, ar įvykio metu sugadintas kubilas turi būti priskirtas prie draudimo Taisyklėse nurodytų stacionarių kiemo statinių, vertintina, ar apgadintas kubilas atitinka šalių sudarytoje draudimo sutartyje įtvirtintas stacionaraus kiemo statinio sąlygas, ar vis dėlto kubilas pagal savo esmę turi būti priskirtas prie kilnojamųjų daiktų.

CK 4.2 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad kilnojamasis daiktas, įeinantis į nekilnojamąjį daiktą ir praradęs savo individualius požymius, yra nekilnojamojo daikto dalis, o to paties straipsnio 5 dalyje reglamentuota, kad kilnojamasis daiktas, fiziškai pritvirtintas ar kitaip prijungtas prie nekilnojamojo daikto, taip pat įeinantis į jį, bet nepraradęs savo individualių požymių, nelaikomas nekilnojamojo daikto dalimi.

Taisyklių 6 punkte taip pat nustatyta, kad *stacionarūs kiemo statiniai* – žemės sklypo, kuriame yra apdraustas pastatas (-ai), teritorijoje esantys *stacionarūs aplinkos įrangos elementai* (tvora, kiemo vartai su įranga arba be jos, pavėsinė, lauko baseinas, kiemo aikštelė ir pan.).

Lingvistiškai aiškinant pirmiau nurodytas teisės aktų ir Taisyklių nuostatas, svarbu pažymėti, kad lietuvių kalbos žodyne nustatyta, kad žodžio stacionarus reikšmė yra nejudinamas, nekilnojamas¹. Dėl šios priežasties prie stacionarių kiemo statinių turi būti priskiriami žemės sklypo, kuriame yra kotedžas, teritorijoje esantys nejudinami ir nekilnojami aplinkos įrangos elementai. Taigi, iš esmės tarp šalių kyla ginčas dėl to, ar įvykio metu apgadintas kubilas gali būti kilnojamas ir nėra susietas su pareiškėjui priklausančiu kotedžu, ar jis yra įmontuotas ir nekilnojamas.

Lietuvos banko vertinimu, nagrinėjamu atveju galima teigti, kad įvykio metu sugadintas kubilas pagal savo funkcinę paskirtį yra kilnojamasis daiktas. Iš pateiktų sugadinto kubilų nuotraukų matyti, kad pats kubilas nėra pritvirtintas, įmontuotas ar kitaip susietas su pareiškėjui priklausančiu kotedžu. Kubilas nėra tvirtai prijungtas ar pritvirtintas prie žemės ar prie pareiškėjo kotedžo taip, kad nebūtų galimybės perkelti jo į kitą vietą, o perkėlus jį pasikeistų jo paskirtis arba iš esmės sumažėtų jo vertė. Atkreiptinas dėmesys, kad 2021 m. liepos 7 d. pokalbio su draudiko darbuotoja metu pati pareiškėjo atstovė patvirtino, kad kubilas nėra įmontuotas arba įbetonuotas ir gali būti lengvai perkeliamas iš vienos vietos į kitą. Dėl šios priežasties manytina, kad apgadintas kubilas nėra praradęs savo individualių požymių ir pagal ūkinę paskirtį yra atskiras kilnojamasis daiktas.

Siekdama paneigti draudiko priimtą sprendimą, pareiškėjo atstovė nurodo, kad Taisyklėse

¹ <https://www.lietuviuzodynas.lt/zodynas/Stacionarus>

prie stacionarių kiemo statinių yra priskiriami baseinai, todėl, pareiškėjo atstovės nuomone, prie tokių statinių turėtų būti priskirtas ir kubilas. Vertinant pareiškėjo atstovės kreipimesi į Lietuvos banką pateiktus argumentus, svarbu atkreipti dėmesį į tai, kad draudikas pateikė duomenis, jog lauko baseinai gali būti kelių tipų, t. y. pastatomi arba stacionarūs. Lietuvos banko vertinimu, pirmiau nurodytų Taisyklių nuostatų lingvistinė išraiška patvirtina, kad stacionarių kiemo statinių draudimo objektu gali būti tik stacionarūs ir sumontuoti bei su žemės sklypu ar su pastatu sutvirtinti baseinai. Kaip minėta, per įvykį buvo apgadintas kubilas, kuris nėra pritvirtintas, įmontuotas ar kitaip sujungtas nei su pareiškėjo gyvenamuoju namu – kotedžu, nei su žemės sklypu. Taigi, įvertinus visus duomenis, galima daryti išvadą, kad apgadintas kubilas negali būti prilyginamas Taisyklėse nurodytam lauko baseinui (stacionariam kiemo statiniui), todėl pareiškėjo atstovės pateikti argumentai, kad, jeigu baseinas yra priskiriamas prie stacionarių kiemo statinių, tai prie jų turi būti priskiriamas ir kubilas, yra atmestini kaip nepagrįsti.

Atsižvelgiant į visa tai, kas buvo išdėstyta pirmiau, nėra pagrindo teigti, kad per įvykį sugadintas kubilas pagal tarp šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatas gali būti pripažintas stacionariu kiemo statiniu.

Galiausiai, vertinant aplinkybes šio ginčo kontekste pažymėtina, kad net jeigu pagal šalių sudarytos draudimo sutarties sąlygas stacionarūs kiemo statiniai būtų draudimo sutarties objektas, tačiau, atsižvelgiant į tai, kad įvykio metu apgadintas kubilas yra nestacionarus, t. y. kilnojamas daiktas, darytina išvada, kad draudikas pagrįstai nustatė, kad per įvykį apgadintas kubilas nepatenka į draudimo sutarties apsaugą, todėl draudikui nekyla pareiga mokėti draudimo išmoką, atlyginančią per įvykį pareiškėjo patirtą žalą.

Apibendrinant Lietuvos banko nustatytas aplinkybes, galima daryti išvadą, kad nagrinėjamu atveju draudiko priimtas sprendimas atsisakyti pareiškėjui išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią įvykio metu patirtus nuostolius, atitinka tiek teisės aktų, tiek šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatas, o pareiškėjo reikalavimas yra atmestinas kaip nepagrįstas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Arūnas Raišutis